

“Poezja” - Władysław Broniewski

Ty przychodzisz jak noc majowa,

biała noc, uśpiona w jaśminie,

i jaśminem pachną twoje słowa,

i księżycem sen srebrny płynie,

płyniesz cicha przez noce bezsenne

- cichą nocą tak liście szeleszczą-

szepcesz sny, szepcesz słowa tajemne,

w słowach cichych skąpana jak w deszczu...

To za mało! Za mało! Za mało!

Twoje słowa tumanią i kłamią!

Piersiom żywych daj oddech zapалу,

wiew szeroki i skrzydła do ramion!

Nam te słowa ciche nie starczą.

Marne słowa. I błahe. I zimne.

Ty masz werbel nam zagrać do marszu!

Smagać słowem! Bić pieśnią! Wznieść hymnem!

Jest gdzieś radość ludzka, zwyczajna,

jest gdzieś jasne i piękne życie.

Powszedniego chleba słów daj nam

i stań przy nas, i rozkaż - bić się!

*Niepotrzebne nam białe westalki,
noc nie zdławi świętego ognia -
bądź jak sztandar rozwiany wśród walki,
bądź jak w wicherze wzniesiona pochodnia!*

*Odmień, odmień nam słowa na wargach,
naucz śpiewać płomienniej i prościej,
niech nas miłość ogromna potarga.
Więcej bólu i więcej radości!*

*Jeśli w pięści potrzebna ci harfa,
jeśli harfa ma zakłąć pioruny,
rozkaż żyły na struny wyszarpać
i naciągać, i trącać jak struny.*

*Trzeba pieśnią bić aż do śmierci,
trzeba głużyć w ciemnościach syk węży.
Jest gdzieś życie piękniejsze od nędzy.
I jest miłość. I ona zwycięży.*

*Wtenczas daj nam, poezjo, najprostsze
ze słów prostych i z cichych - najcichsze,
a umarłych w wieczności rozpostrzyj
jak chorągwie podarte na wicherze.*